

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.915 van 22 juni 2001
in de zaak A. 91.952/XIV-3467.**

In zake : XXX
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. DESWAEF,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 de Wynantsstraat 23

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 18 mei 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 13 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 24 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE BLAUWE die, loco Advocaat A. DESWAEF verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1 XXX van Slovaakse nationaliteit, is in België binnengekomen op 14 september 1999 en heeft zich op 22 september 1999 vluchteling verklaard. Verzoeker heeft tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikgemaakt van het Slovaaks, met behulp van een tolk.

1.2. Op 6 maart 2000 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten getroffen. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

"Toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993 en 15 juli 1996 :
daar de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

Betrokkene verklaart dat hij Roma zigeuner is. Begin september 1999 zou betrokkene met zijn vrouw in de stad geweest zijn toen drie politiemannen hen vroegen wat zij daar kwamen doen. Betrokkene zou door één van de politiemannen geslagen zijn. Betrokkene zou daarna meegenomen zijn en drie dagen opgesloten zijn geweest in een isoleercel. Na drie dagen zou betrokkene vrijgelaten zijn op voorwaarde dat hij niet meer zou werken en niet meer in de stad zou komen. Betrokkene zou echter in een waterleidingsbedrijf hebben gewerkt en toen hij weer naar zijn werk wilde gaan, zou betrokkene weer zijn opgepakt door politieagenten. Een agent zou betrokkene hebben beledigd door hem een 'zwarte zigeuner' te noemen. Betrokkene was bang en besloot zijn land te verlaten.

Voor het voorval met de politieagenten in september 1999, kende betrokkene geen problemen. De politiemannen waarmee betrokkene toen in aanraking kwam, gedroegen zich blijkbaar racistisch tegenover betrokkene. Dit is een uiting van racisme van burgers tegenover andere medeburgers en komt niet in aanmerking als grond voor een asielaanvraag in de zin van de Conventie van Genève. De situatie die betrokkene beschrijft, wijkt trouwens niet af van die van andere zigeuners die regelmatig te lijden hebben van racistisch gedrag van andere medeburgers. Er kan niet worden gesteld dat het leven van betrokkene werkelijk in gevaar is wanneer hij naar zijn land zou terugkeren. De asielaanvraag is bijgevolg onontvankelijk."

1.3. Op 28 april 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 maart 2000 tot weigering van verblijf. Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 3 mei 2000. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van de beslissing luidt als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 12 april 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene een Slovaaks staatsburger, problemen zou gekend hebben omwille van zijn zigeunerafkomst. Op 8 september 1999 zou betrokkene samen met zijn echtgenote naar de stad zijn gegaan. Toen zij uit de bus stapten kwamen drie agenten op hen af en zouden aan betrokkene gevraagd hebben wat zij kwamen doen. De politie zou gezegd hebben dat zij niet in de stad mochten gaan. Op de vraag waarom, zou betrokkene in het gezicht geslagen zijn. Betrokkene zou gevallen zijn waarna ze hem nog schopten in de rug. Voorbijgangers zouden niet gedurfd hebben tussen te komen. Betrokkenes vrouw zou geschreeuwd hebben en gevraagd hebben haar man niet te slagen. De politie zou aan haar haren getrokken hebben en haar een slag in het gezicht hebben gegeven. Ze zouden haar vervolgens hebben weggejaagd. Betrokkene zou meegenomen zijn in de wagen naar het politiebureau. Er zou een formulier zijn ingevuld met identiteitsgegevens en ze

zouden hem gevraagd hebben of hij naar de stad kwam om te stelen. Eén van de politieagenten zou gezegd hebben dat krachtens een artikel zigeuners niet meer in de stad mochten en dat diegene die in de stad woonde er tegen 2002 weg moesten. Betrokkene zou drie dagen zijn vastgehouden in een isoleercel. Gedurende die drie dagen zou er niets zijn gebeurd. Bij zijn vrijlating diende hij een document te ondertekenen waarin stond dat hij niet geslagen werd. Twee dagen na zijn vrijlating wou hij opnieuw gaan werken omdat hij anders zijn recht op kinderbijslag zou verliezen. Betrokkene zou de bus hebben genomen naar zijn werk te Kosice. Aan de bushalte zouden er weer drie agenten hebben gestaan. Betrokkene zou één van hen hebben herkend van de vorige maal. Deze zou hem gevraagd hebben wat hij weer kwam doen in de stad. Toen betrokkene antwoordde dat hij ging werken, zou de agent gezegd hebben dat er al genoeg werklozen waren onder de blanken en hij niet mocht gaan werken. Ze zouden dan naar het politiebureau zijn gegaan waar er opnieuw een identiteitsformulier werd ingevuld en betrokkene werd ondervraagd. Betrokkene zou tot 8 uur 's avonds zijn vastgehouden. De agent die het document had ingevuld zou hem gezegd hebben dat als hij nog durfde naar de stad te komen ze hem zullen weten te vinden. Betrokkene zou uit schrik niet meer gaan werken zijn. Betrokkene zou dan nog drie dagen zijn thuis gebleven. Verder verklaart betrokkene nog dat zijn kinderen op de school beledigd werden maar dat hij zijn land verliet omwille van de problemen met de politie. Rond 12 september 1999 verliet betrokkene samen met zijn gezin (vrouw en vier kinderen) Slovakije, richting België. Ze kwamen het Rijk binnen op 14 september 1999 en vroegen er acht dagen later de status van vluchteling aan. Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de verschillende instanties (Dienst Vreemdelingenzaken; Commissariaat-generaal) en met de verklaringen afgelegd door deze van zijn echtgenote, M. D. . Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij twee dagen na zijn opsluiting weer ging werken en dat de eerste dag van hervatting van werk twee politieagenten naar zijn werk kwamen die hem meenamen naar het politiebureau. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat hij niet meer naar het werk is gegaan, omdat hij onderweg naar het werk aan de bushalte werd tegengehouden door drie agenten.

Alsook zijn er tegenstrijdige verklaringen aanwezig met die van zijn vrouw. Zo verklaarde betrokkene dat gedurende de drie dagen in de isoleercel er niets gebeurde; dat toen hij de tweede maal werd tegengehouden aan de bushalte slechts één agent dezelfde was dan de eerste maal; dat ze na zijn tweede vrijlating nog drie dagen thuis bleven en dat tenslotte zijn kinderen beledigd werden omwille van hun origine. Zijn echtgenote daarentegen verklaarde dat hij gedurende de drie dagen in de isoleercel geslagen werd; dat hij de tweede maal aan de bushalte werd tegengehouden door dezelfde agenten; dat ze nog diezelfde nacht vertrokken en haar kinderen helemaal geen problemen kenden.

Aangezien de tegenstrijdigheden slaan op essentiële elementen van betrokkenes asielrelaas kan er bijgevolg geen geloof meer aan gehecht worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in de nota opwerpt dat het onderhavig verzoek tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring te zijnen opzichte niet ontvankelijk is omdat de bestreden beslissing volledig autonoom werd genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat er dient benadrukt te worden dat op grond van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling, geschorst worden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient beschouwd te worden als tegenpartij wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing tot weigering van verblijf van de Minister van Binnenlandse Zaken volledig opsloort; dat de Minister van Binnenlandse Zaken dient beschouwd te worden als tegenpartij met betrekking tot de verwijderingsmaatregel ten gevolge van de beslissing tot weigering van verblijf; dat deze vaststelling volstaat om de Minister van Binnenlandse Zaken in de zaak te houden;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in de nota aanvoert dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van ernstige middelen die de nietigverklaring kunnen rechtvaardigen; dat tevens de beide verwerende partijen opwerpen dat er geen feiten werden aangehaald die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift een eerste middel uiteenzet dat als volgt wordt ontwikkeld :

"(...)

Formulering en uiteenzetting

Dit middel is gesteund op de schending van artikel 1 .a.2. van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 52 van de wet van 15 december 1980.

Doordat tegenpartij in strijd met de voornoemde wetsbepalingen de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk noemt en doordat tegenpartij ten onrechte verklaart dat er geen ernstige en aantoonbare gronden zijn die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève ingeval van verwijdering van betrokkene.

Terwijl deze vaststelling feitelijk onjuist is en tegengesproken wordt door het relaas van verzoeker.

Verzoeker verwijst hier naar zijn feitenrelaas sub.II dat aantoont dat de in dit middel aangehaalde wetsbepalingen geschonden werden door tegenpartij.

De situatie van de Roms in Slovakije is algemeen gekend als een lange geschiedenis van discriminatie en racisme. Deze vervolgingen kennen een nieuwe intensiteit de laatste jaren gezien de slechte economische situatie van het land met negatieve gevolgen voor de minoriteiten. Extreem-rechts en de skin-heads verbergen deze haat voor zigeuners niet meer en de Roms zijn heel vaak in het openbaar slachtoffer van systematisch geweld. Er is geen mogelijkheid tot bescherming door de politiediensten gezien deze zelf deelnemen aan deze discriminatie en gewelddaden ten opzichte van de Roms

Bijgevolg kan het standpunt van de Commissaris Generaal maar op twee wijzen uitgelegd worden :

- ofwel is de Commissaris Generaal niet op de hoogte van de situatie van de Roms in Slovakije, wat in zijn positie toch verwonderlijk zou zijn,
- ofwel doet de Commissaris Generaal mee aan de algemene hypocriete redevoering die de West-europese landen houden betreffende de Rom-problematiek (de uitdrukking 'hypocriete redevoering' wordt overgenomen uit een persdossier van de krant Le Soir dd.9 mei 2000 van de journaliste Martine VANDEMEULEBROUCKE. Dit persdossier wordt in bijlage gevoegd en moet beschouwd worden als hier integraal opgenomen.).

Van 8 tot 11 oktober 1999 is er een groep parlementairen samen met vertegenwoordigers van CIRE, naar Slovakije gegaan om de situatie van de Slovaakse Roms na te gaan. Zo zijn ze in Kosice geweest, stad waar de problemen van verzoeker plaatsvonden.

De besluiten van dit onderzoek ter plaatse worden eveneens in bijlage gevoegd. De discriminaties en het racisme ten opzichte van de Roms wordt overduidelijk bevestigd.

Eén van de conclusies van dit onderzoek betreffende de toegang van de Roms tot de asielprocedure is zich te refereren naar de conclusies van de UNHCR (Guidelines relating to the eligibility of Slovak Roma asilum seekers, 10.2.1999) :

'Op basis van de bekomen informatie, terwijl er geen prima facie aanvaarding van de status moet zijn, is het duidelijk dat de slovaakse Roms wel degelijk hun asielaanvraag kunnen baseren op ernstige discriminaties van etnische aard. Het feit dat de redenen van hun vertrek uit de Slovaakse republiek eveneens economische elementen inhouden, wil niet zeggen dat hun asielaanvraag geen aandacht verdient...

De asielaanvragen van slovaakse Roms moeten individueel beoordeeld worden om vast te stellen indien de beleefde discriminatie neerkomt op vervolging'.

(vrije vertaling uit het Engels).

Verzoeker kan alleen vaststellen dat de Commissaris Generaal niet op deze manier tewerkgegaan is, wat aantoonde dat de in dit middel aangehaalde wetsbepalingen geschonden werden door tegenpartij.

Tevens wenst verzoeker al in dit middel aan te halen dat de vertaler een Slovaak was voor (de) Dienst Vreemdelingenzaken en een Tsjech voor het Commissariaat Generaal. De minachting van de Tsjechoslovaken voor de Roms is zodanig ingeburgerd dat deze tolken geen enkele garantie bieden voor de vertaling. Het was zelfs zo erg dat de slovaakse tolk verzoeker tegenspraak gedurende zijn relaas, om hem te zeggen dat hij niet moest klagen over zijn situatie in Slowakije...

Gewoon al op basis van dit element moet deze bestreden beslissing eveneens vernietigd worden.";

3.1.2. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 1, (A), 2 van de Conventie van Genève van 28 juni 1951 betreffende de status van Vluchtelingen en van artikel 52 van voornoemde wet van 15 december 1980; dat verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen zijn asielaanvraag ten onrechte bestempelt als bedrieglijk en verkeerdelijk heeft geoordeeld dat hij geen risico op vervolging loopt in zijn land van herkomst; dat verzoeker benadrukt dat het nochtans voor de hand ligt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden vervolgd, gelet op zijn Roma-origine; dat verzoeker stelt dat de Roma-zigeuners in zijn thuisland sinds lang worden geconfronteerd met het systematische geweld vanwege extreem-rechts en skinheads; dat de situatie de laatste jaren zelfs nog dramatischer geworden zou zijn en verzoeker verwijst daarbij naar een persdossier van de krant Le Soir (van 9 mei 2000) en een onderzoeksrapport (opgesteld naar aanleiding van een bezoek aan Slowakije door een parlementaire delegatie, van 8-11 oktober 1999) waarin eveneens wordt verwezen naar een rapport van de UNHCR (Guidelines relating to the eligibility of Slovak Roma asilum seekers); dat verzoeker ter illustratie van het voornoemde tevens aanhaalt dat hij omwille van zijn Roma-origine, met minachting werd behandeld door de tolken die hem werden toegewezen, respectievelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal;

3.1.3. Overwegende dat met betrekking tot het voornoemde dient te worden benadrukt dat verzoeker op deze manier niet aantoonde dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen zijn asielaanvraag ten onrechte bestempelt als bedrieglijk en verkeerdelijk heeft geoordeeld dat hij geen risico op

vervolging loopt in zijn land van herkomst; dat verzoeker zich beperkt tot vage en algemene beweringen omtrent de toestand in zijn land van herkomst; dat evenzo verzoeker in gebreke blijft de voornoemde beweringen te staven met concrete gegevens met betrekking tot zijn persoonlijke situatie; dat de door verzoeker aangebrachte informatiebronnen informatie bevatten die louter van algemene aard is en geen concrete feiten met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie; dat bovendien dient te worden benadrukt dat de voornoemde informatiebronnen waar verzoeker naar verwijst, weliswaar duiden op mogelijke problemen met betrekking tot de Roma-bevolking in Slowakije, doch er niet kan worden afgeleid dat deze problemen van dien aard zijn dat men kan gewagen van een vrees voor vervolging in hoofde van iedere Slowaakse Roms zonder dat verzoeker de bescherming van de Slowaakse Overheid kan of wil inroepen; dat tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat, wat de aan de grond van de asielaanvraag liggende feiten betreft, in de bestreden beslissing tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen en die van zijn echtgenote; dat uit de bespreking van het tweede middel overigens zal blijken dat verzoeker er niet in slaagt deze tegenstrijdigheden te weerleggen; dat dit middel niet tot nietigverklaring kan leiden;

3.2.1 Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift een tweede middel uiteenzet dat als volgt wordt ontwikkeld :

"(...)

Formulering en uiteenzetting

Dit middel is gesteund op een schending van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het feit dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

Verzoeker kan alle motieven tot weigering, aangehaald door tegenpartij en opgenomen in huidig verzoekschrift sub.III, weerleggen.

De tegenstrijdigheden zijn te wijten aan de opzettelijke slechte vertaling van de slowaakse en tsjechische tolk die duidelijk een minachtende houding hadden ten opzichte van verzoeker en gewoonweg zijn asielaanvraag gekelderd hebben.

Voor alle duidelijkheid wenst verzoeker de tegenstrijdigheden te weerleggen en duidelijk te stellen dat :

- voor zijn tweede aanhouding werd hij aangehouden onderweg (bushalte) en niet op zijn werk;
- gedurende de drie dagen in de cel werd hij geslagen en gedurende zijn tweede aanhouding die één dag geduurd heeft werd hij niet geslagen;
- bij zijn tweede arrestatie was er één politieman aanwezig die aanwezig was bij de eerste arrestatie;
- verzoeker is nog dezelfde dag met zijn familie naar België vertrokken en zijn kinderen kenden wel degelijk problemen inherent aan hun etnische afkomst.

Derhalve schendt de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde wetsbepalingen, de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, samen met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en is er in hoofde van tegenpartij een manifeste beoordelingsfout.";

3.2.2. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel; dat verzoeker tevens stelt dat het bestreden besluit het gevolg is van een beoordelingsfout vanwege de Commissaris-generaal; dat verzoeker redeneert dat de in het bestreden besluit vastgestelde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van de "opzettelijk slechte vertaling van de slovaakse en tjechische tolk die duidelijk een minachtende houding hadden ten opzichte van verzoeker en gewoonweg zijn asielaanvraag gekelderd hebben"; dat dienaangaande dient te worden benadrukt dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken en het verhoorverslag inzake dringend beroep niet blijkt dat verzoeker enig voorbehoud zou hebben gemaakt met ernst van verzoekers beschuldigingen; dat redelijkerwijs van verzoeker mocht verwacht worden dat hij gedurende de loop van asielprocedure melding zouden hebben gemaakt van de voornoemde problemen; dat tevens dient te worden aangestipt dat verzoeker voor de huidige procedure nooit melding heeft gemaakt van de bovenvermelde vertalingsproblemen; dat derhalve, gelet op het voorafgaande, de door verzoeker ingeroepen vertalingsproblemen dienen gerelativeerd te worden en aangenomen dient te worden dat verzoeker op deze manier de in het bestreden besluit aangehaalde tegenstrijdigheden niet weerlegt; dat de ingeroepen schending niet wordt aangetoond; dat het tweede middel evenmin tot nietigverklaring kan leiden;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift een derde middel uiteenzet dat als volgt wordt ontwikkeld :

"(...)

Formulering en uiteenzetting

Dit middel is gesteund op een schending van artikel 3 en 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

1. Artikel 3 EVRM

Doordat tegenpartij meent dat verzoeker in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Terwijl de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door tegenpartij als effectief gevolg heeft dat de eerste beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken opnieuw van toepassing is en dat verzoeker dus effectief het grondgebied zal moeten verlaten en naar het land dat hij ontvlucht is teruggestuurd zal worden met zijn gezin.

Dat hij in Slovakije een heel groot risico loopt opnieuw het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bij deze uitwijzing naar zijn land van oorsprong maakt tegenpartij en de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, dus België als Staat die het EVRM ondertekend heeft, zich schuldig aan een schending van artikel 3

van het EVRM gezien haar beslissing om verzoeker terug te sturen naar zijn land van oorsprong deze schending mogelijk maakt.

2. Artikel 6 EVRM

Doordat tegenpartij een tolk heeft gebruikt die, gezien de context, geen enkele garantie vertoonde voor verzoeker en integendeel zelfs een houding aangenomen heeft die de asielaanvraag van verzoeker de grond ingeboord heeft.

Dat tegenpartij, bij het kiezen van een tolk, tevens toch rekening zou moeten houden met algemeen gekende rivaliteiten en discriminaties die zodanig ingeburgerd zijn bij tsechische en slovaakse burgers ten opzichte van de Roms.

Dat tegenpartij zich op die wijze schuldig heeft gemaakt aan een schending van artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Derhalve schendt de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde wetsbepaling.";

3.3.2. Overwegende dat verzoeker in het laatste middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 6 van het E.V.R.M.; dat verzoeker nogmaals benadrukt dat hij bij een terugkeer naar zijn thuisland een heel groot risico loopt om het slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen; dat verzoeker tevens terugkomt op het gegeven dat de tolken die hem werden toegewezen gedurende de loop van zijn asielprocedure een bevooroordeelde houding hadden tegenover verzoeker omwille van zijn Roma-origine; dat bijgevolg verzoeker iedere garantie op een correct verloop van zijn asielaanvraag werd ontnomen; dat, met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. dient te worden opgemerkt dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker het risico op vervolging in zijn thuisland niet aannemelijk maakt; dat verzoeker in het derde middel ook geen nieuwe elementen aanbrengt, die het tegendeel kunnen aantonen; dat wat betreft de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 6 van het E.V.R.M. dient te worden opgemerkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het E.V.R.M. vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben; dat artikel 6 van het E.V.R.M. betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken; dat het asielrecht een politiek recht is; dat het inroepen van artikel 6 van het E.V.R.M. in casu irrelevant is; dat het derde middel evenmin gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat

de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig juni tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.